

LUKRATÍVNY JOB

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	Autor obálky
Ladislav Mrena	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	Prvé (2023)	Ladislav Mrena

O knihe

Čo v prípade keď sa dostaneš do bodu, z ktorého niet cesty späť? Cesta napred je ale cesta k smrti. Posledné čo ti ostane, je užiť si aspoň ten moment.

Lukratívny job

Presne vedel, že čo bude nasledovať. Sedel v jeho kancelárii, na jeho koženom kresle s dlaňami na kolenách. Strašne sa mu potili ruky, tak si zaumienil, že jemným trením o nohavice ten pot utrie. No nedarilo sa. Dlane zalieval pot stále rýchlejšie. Jediným dôvodom toho všetkého bola skutočnosť, že sedel u šéfa v kancelárii. Sedel tam minimálne už pol hodinu, bez slova a bez pohnutia. Jeho šéf Cheff Cheferson, riaditeľ firmy Oncast, čo už desaťročia vyrábala pohodlné a mäkké vankúše pre Američanov, bol na neho nasratý. A tentoraz vedel, alebo skôr tušil, že neodíde z jeho kancelárie iba s napomenutím. Tentoraz mu prihárilo a Steve to vedel.

Steve Sevens pracoval v Oncaste už pomaly desiatym rokom. Tohto milníka by bol dosiahol za dva týždne, no toho sa už nedožije, pomyslel si. Predtým bol obyčajným obyvateľom Ameriky, čo sa napháva vo fastfoodoch a nepracuje. No v ten deň, čo sa mu život úplne zmenil, si povedal, že so sebou niečo urobí. Už ho nebavilo dívať sa na seba v dvojmetrovom zrkadle jeho kúpeľne a zaostrovať, kdeže ten jeho penis vlastne sídli? Veď pred nedávnom tu ešte visel, tak kam sa zas podel? Steve bol vtedy tlstý. Bol viac ako tlstý, bol obrovský ako korba lode Titanic. No keď dostal novú prácu vstúpil si do svedomia a začal aj chudnúť. Chudol každým dňom a do dnešného dňa schudol neuveriteľných 75 kíl. Dokázal zhodiť 75 kíl hnusného tuku, ktoré sa pravdepodobne nejakým zázračným spôsobom odparilo z tela a zanechalo po sebe prázdnu a vzduchom naplnenú kožu. Po takej drastickej diéte musel zmeniť aj jedálniček a začať riadne cvičiť, aby sa ten priestor medzi kostami a kožou naplnil svalovinou, ktorá by na pohľad nebola odpudivá ako pre neho, tak pre nežné pohlavie. Teraz vážil 65 kíl a nosieval nohavice veľkosti M. Bol tomu strašne rád. Znova sa začal páčiť ženám a dokonca aj kolegyniam. Po ôsmich rokoch chudnutia si konečne poriadne zašukal. Nebol to síce dlhotrvajúci sex, v prvom kole trval necelé dve minúty, no konečne ho znova dosiahol. V tom druhom kole už búšil viac ako hodinu, počas ktorej sa aspoň dvakrát ozvalo to neuveriteľné „Ouuu áno“ od ženy, ktorá dosiahla svojho orgazmu. Neuveriteľný pocit ako pre neho, tak isto pre ňu. A najlepšie na tom všetkom bolo, že nemusel zaplatiť dvesto dolárov kurve v salóne aby rozťahla nohy a nechala si užiť veľkého chlapa. Stal sa z neho štíhly a pekne upravený chlap v najlepší rokoch. Krátke upravené vlasy, mužne a veľmi sexi zarastená brada zastrihnutá v modernom a vždy aktuálnom štýle a kvalitné oblečenie, ktoré mu konečne pekne sadlo. Mal tridsať a pracoval na prestížnom mieste v najvyššom poschodí mrakodrapu so šiestimi výťahmi a sto poschodiami, kde na každom poschodí boli drahé dekoračné sochy a obrovské vždyzelené palmy a fikusy ako decentná výzdoba. Z jeho kancelárie bol nádherný výhľad na modrý oceán, na ktorom sa premávali jachty miliardárov a zámožných paničiek s navoňanou frndou. Miloval ten

pohľad. Raz za čas sa mu stávalo, že sa zasníval do diaľavy a zabúdal na prácu, čo mu ležala na stole v papierovej doske.

V kancelárii mal všetko, po čom môže obyčajný úradník ako on, túžiť. Kancelársky stôl zo vzácneho ebenového dreva, počítač s obrazovkou vo FULLHD rozlíšení na celú stenu, rohový koženú pohovku z tmavej čiernej kože sibírskych tuleňov, vlastný bar s barovým pultom a barovými stoličkami v tvare sloních nôh, celý rad pravých kubánskych cigár a nelegálne držanej marihuany, koksu, éčka a tripu, čo skrýval za tajnou priehradkou. Sfetovanému sa mu pracovalo najlepšie, netušil prečo.

K tomu všetkému ešte koberec uprostred kancelárie z kožucha hnedého medveďa grizlyho a sekretárku za dverami s veľkým plným výstrihom a usmievavou tváričkou. Volala sa Jane, mala 24 a vyfajčiť mu penis dokázala za necelé dve minúty. Mala rada červenú a čiernu farbu a neznášala vôňu fialiek. Jej obľúbeným jedlom bola čína a červené víno, polosladké, ktoré často riedila s minerálkou prípadne spritom, keď sa nechcela priveľmi opiť. Pretože keď bola opitá, vystrájala neuveriteľným spôsobom a bola ochotná rozťahnuť aj svoju druhú dierku len aby chlapa uspokojila. Proste krása.

Vedel to, lebo mu to všetko pred sexom vyrozprávala. Doteraz nechápal prečo, veď chcel od nej len sex, nie vzťah, nie rodinu a deti. No na sex bola ako stvorená. Nevedela si síce udržať v hlave dve časové termíny toho istého dňa, no v súloží bola ako stará učiteľka. Ešte aj teraz pri predstave posledného sexu s ňou Steve slintal a penis mu v nohaviciach ihneď stvrdol až to začalo bolieť.

No rýchlo ho tá myšlienka opustila, keď mu pohľad padol do rozzúrených očí šéfa. Znova ho prepadla tá pochmúrna a depresívna myšlienka. Stratíš prácu Steve. Máš vyhadzov to vieš, nie? Vedel to, samozrejme, že to vedel. Vedel to už od úplného začiatku, keď mu na stole v tej krásnej kancelárii zabučal telefón a Jane mu oznámila, že ho šéf hľadal. Kurva! V tej chvíli ho to hneď napadlo. Mám výpoveď!

Od tej chvíle tu sedel u šéfa a počúval tie jeho kecy. Alebo ani nepočúval, pretože mu myseľ behala úplne inam. Predstavoval si ako bude jeho život pokračovať ďalej, keď stratí túto prácu. Keď bude úplne bez práce. Možno si už nikdy žiadnu nenájde. Mal síce nejaké malé úspory, no s tým vydrží len krátku dobu. Asi tak dva dni. Sporenie nikdy nebolo jeho silnou stránkou. Vždy keď mal trochu peňazí, tak zainvestoval do niečoho, v tej chvíli strašne dôležitého pre jeho osobné potreby. Televízor, počítač, sex, ženy, bar, alkohol, drogy a znova sex a ženy. V tomto poradí. Je veľmi pravdepodobné, že si týmto spôsobom života kompenzoval ten život predošlý, keď bol hnusný a tlstý. Myslel je neuveriteľná bytosť, vždy vás dokáže prekvapiť.

Hľadel na hýbajúce sa pery šéfa, no slová nepočul. Ako keby niekto vypol jedným stlačením tlačidla STOP zvuk na jeho chrbte. To bol jeden zo stavov, ktoré raz za čas mával.

Nevedel, ako je to možné, no nikdy to hlbšie neriešil. Bolo mu to vskutku jedno. Pre Steva to bol ochranný mechanizmus mozgu. Tak to nazýval. Chcel ho pred niečím chrániť. A nad tým nemal potom už kontrolu. Všetko riadil mozog podvedome sám, Steve sa len viezol. Už od narodenia vedel, že jeho rozum je predurčený k veľkým činom. K činom, ktoré zmenia svet naokolo. No nikdy nevedel odhadnúť, kedy ten deň príde a podľa všetkého táto chvíľa to tiež nebola. Teraz dostával výpoveď, to bolo jasné. Koniec krásnym časom, koniec krásnym bujným prsiam s veľkými bradavkami jeho sekretárky. Koniec trojciferného čísla na jeho výplatnej páske.

Práve z toho sa tak strašne potili jeho ruky zo strachu, čo ho čaká. Tušil, čoho chce jeho rozum ochrániť. Pred tvrdými slovami šéfa. No Steve aj tak vedel, čo mu vraví. Nedokázal síce čítať z pier, ale niečo podobné si už vypočul dvakrát. Lebo dvakrát už urobil tú istú chybu. A teraz po tretí raz, aby toho nebolo dosť a mohol to spečatiť. Veď takto si to chcel Steve, nie? Veď si chcel výpoveď. S touto myšlienkou si sa už zahrával dlhšiu dobu. Ja to viem, počul som Ťa. Nezabúdaj, že bývam v tvojej hlave. Som neustále s tebou. Steve mu potichu dával za pravdu. Vedel, že jeho druhé ja máva pravdu. Skoro nikdy sa nemýlilo, ako ekonomika Spojených štátov amerických. Hehe. Zasmial sa potichu a na jeho tvári sa objavil nepatrný úsmev. Toho si všimol aj jeho šéf a zrazu ohúrený prestal rozprávať. I keď v tom tichu to vyznelo groteskne.

„Je vám niečo smiešne, pán Sevens?“

„Ach nie, prepáčte šéfe, len som si na niečo spomenul a neudržal som smiech. S vami to nemá nič spoločné.“

Ty klamár hnusný. Myslíš si, že to na tebe nevidí? Každý to na tebe vždy vidí, keď sa zasmieješ. Si ako otvorená kuchárska kniha, stačí si už len nalistovať správnu stranu. Dúfaj.

„Pán Sevens. Ja vám tu vysvetľujem, v akej miere ste porušili pracovnú disciplínu a nedokážem si predstaviť, čo smiešne vás s niečím podobným môže spájať?“

Zhlboka si vydýchol a oprel sa oboma lakťami o šéfovský stôl, tiež z drahého dreva, možno ebenového. Steve sa pomrivil v kresle, až to zapraskalo. Uvedomil si ako veľmi je nepohodlné. Trocha si nadvihol pozadie, aby sa lepšie uvelebil a aby ustúpilo stuhnutie. Krv mu zo zadku prestala prúdiť už pred desiatimi minútami a momentálne si ho vôbec necítil. Ako po injekcii od sestričky na chirurgii.

„Ešte raz sa ospravedlňujem. Viac krát sa to už nestane.“ Klameš! Prečo sa mu vôbec ospravedlňuješ? Veď tento tlstý chlap Ťa chce vyhodiť a skaziť ti život. Zaslúžil by si okovy v žalári.

Prestaň už!

„Nestane sa čo, pán Sevens? Mali ste na mysli incident, kvôli ktorému tu teraz sme, však?“

Nie, mal som na mysli tú kovovú nohu stoličky pod vašim veľkým zadkom, ktorú by som vám najradšej narval cez nosnú dierku až do žalúdka. Steve sa pri tej predstave znova trochu usmial. „Áno, samozrejme. Presne to som mal na mysli.“

Zhlboka sa Steve nadýchol. Jeho chvíľa práve nastala. Moment, keď musí za seba bojovať a skúsiť sa obhájiť. „Viem, že sa možno budem opakovať. Že tieto slová ste už odo mňa neraz počuli, ...“

„Inak nepripadá vám to trochu smiešne, že tu znova sedíme, a preberáme vec, ktorá sa už dvakrát opakovala? Nepripadá vám to trochu ako dejà vu?“ Steve sa zasmial slabým detským smiechom a dúfal, že tým odbúra zábrany u šéfa a všetko dobre dopadne. No v skutočnosti tušil, že ani smiech a vtípky mu už nepomôžu. Zbohom, krásna práca, mal som Ťa rád. Škoda, že som z teba nevyčítal viac. Kiež by

si mi ešte raz ukázala svoje cecky moci, aby som ich mohol podojiť a vytriahnuť z nich poslednú kvapku mlieka.

Šéfove oči sa zaleskli a skryli sa ešte viac za hrubé huňaté obočie starého kapitána vraku. Aspoň to Stevovi tak pripadalo. A pot z rúk nechcel zísť dole.

Lebo máš výpoveď.

Ja viem kurva, drž už hubu a neštví ma aj ty.

Lebo ma nakopeš?

Steve sa cítil čoraz horšie. Spaľujúci pohľad šéfa ho úplne zabíjal.

„Nechcem vám tvrdiť, že ľutujem, čo som urobil, lebo by som sa opakoval a to určite nechcete počuť. Tak isto toho neľutujem, to by som vám klamal a to naozaj nechcem.“

„Tak mi povedzte pravdu. Boli ste dvakrát upozornený a predsa ste tú istú chybu urobili ešte raz. Poviem vám pravdu, pán Sevens.“

Steve sťažka preglgol. Úplne mu vyschlo v hrdle.

A teraz to príde kamoško. Si out!

„Nechcem vás tu. Nechcem v mojej firme zamestnávať niekoho s tak falošným ksichtom ako máte vy. Nechcem už viac vidieť ten váš chudý a mľandravý zadok ako sa prechádza po vrchnom poschodí a nič nerobí.“

Mľandravý? Tak toto ma zabolelo. Za toto zhoríš v pekle a satan ti bude pchať jeho tlstý červený penis do zadku. A buď si istý, že nebude posledný.

„Kým v tejto firme som ja riaditeľom, vy tu nebudete!“ Vystretý ukazovák namierený na Steva mala byť dostatočnou vyhrážkou, aby sa pobalil a odišiel v tichosti. No Steve bol urazený a nasratý. A keď bol nasratý, nevedel odísť v tichosti. Jeho ego mu to nedovoľovalo. Mal povinnosť voči sebe samému, aby v správnej chvíli vyjadril svoj názor. Teraz tá chvíľa nastala.

„Viete, pán riaditeľ Cheferson,“ Veľmi pekne si začal, ale neboj sa. Kľudne do neho.

„Naozaj sa nechcem opakovať a ani nebudem, ale to, čo ste povedali na moju osobu ma urazilo a prisahám vám, že z tejto miestnosti odídem hneď po vašom vrelom ospravedlnení. Ja som pokojný človek. Pokojný a vyrovnaný. Prežil som si svoje. Mal som zlé obdobie, ktoré trvalo naozaj dlho. No táto firma a práca tu ma zmenila do takej miery, že som našiel nové hodnoty v mojom živote. Hodnoty, ktorých by som sa nerád zbavoval.“

Šéf sa oprel celým svojím širokým chrbtom do kresla a pozorne počúval. Steve si uvedomil, že je to prvýkrát, čo ho takto vidí. Počúvať a nevraviť nič. Možno mu nahnal strach, pomyslel si. Jasný, že sa bojí. Veľký šéf Cheff Cheferson si pred tvojimi slovami nasral do gatí. Steva táto myšlienka nadchla. Už cítil ako jeho osobnosť rastie a stával sa vyšším. No v skutočnosti sa mu už nechcelo sedieť v tom maximálne nepohodlnom kresle a vstal. Urobil to tak rázne, až jeho šéfa myklo. Bolo to len krátke a nepatrné myknutie, no predsa sa to stalo. Steve to videl, aj keď si tým šéf nebol istý. Dúfal, že si jeho zamestnanec ničoho nevšimol. No nedokázal skryť strach, čo sa objavil v jeho začervenej tvári. Steve si robil pomalé kolečká po obrovitánskej kancelárii šéfa, no nespúšťal z neho oči. Snažil sa o neustály očný kontakt. Ak bola pravda, čo mu myseľ nahovárala, chcel sa tej možnosti čím skôr chytiť a vyžmýkať z nej maximum.

„Chápem vaše postavenie, šéfe. Možno je to ťažko pochopiteľné pre muža vo vašom postavení, ale je tomu tak. Ja vás úplne chápem.“ Čo táraš za kokotiny, Steve, na toto ti neskočí! „Sám by som uvažoval, samozrejme, ak by som bol vo vašej situácii a mal taktiež problémového zamestnanca, úplne rovnako. Tiež by sa mi nepáčilo to jeho správanie. Ale dal by som mu možnosť nápravy. Určite by som mu dal poslednú šancu, aby svoje chyby napravil a uvedomil si, čo všetko môže stratiť. Ja si to uvedomujem, pán Cheferson!“

Steve podišiel úplne až k jeho stolu a kým dopovedal posledné slová, už sa opieral jednou rukou a tou druhou ukazoval na seba. Tak trochu sa cítil ako pred súdom. Samozrejme, že v roli právnika obhajujúceho nevinného človeka. Znova ho nadchla jeho vlastná osobnosť.

No v skutočnosti si uvedomujem, že by som si milerád v momentálnej chvíli užil so svojou sekretárkou Jane. Ktovie, čo má dnes oblečené. Červené tangá alebo čierne francúzske nohavičky? Ani som si to poriadne nestihol všimnúť, keď som sem musel dofrčať ty tlstý mongolský pojedáč pomarančov.

A teraz si si podpísal ortiel. Nie, že ťa dá vyhodiť ale ešte ťa dá aj na súd, kamoško.

Šéf sa škeril ešte viac. Tak toto bol pre Steva druhý výraz v jeho tvári, ktorý ešte nepoznal. Sakra, veď tu robíš už pomaly desať rokov a ty ani nepoznáš vlastného šéfa.

„Veľmi pekná reč, pán Sevens. Možno by na súde obstála, ale nie u mňa! Dajte si dole ruku z môjho stola a posadte sa na svoje miesto, prosím vás. Nie ste vo svojej kancelárii.“ Ukázal na to nepohodlné kreslo v strede miestnosti. Keď sa na kreslo Steve zaďíval, spomenul si na jeho nepohodlie. Ešte v ňom ani nesedel a už cítil ako mu trpne zadok. Ale Steve nechcel sedieť, on chcel stáť. Chcel kráčať po miestnosti ako pred chvíľou. Veď mal tak krásny výhľad na Manhattan. Slnčné lúče prenikali cez presklenú miestnosť a lámali sa v rôznych smeroch. V miestnosti sa nachádzali stovky farieb, všetky v jednej krásnej súhre harmónií.

Steva táto chvíľa na toľko nadchla, až mu skoro vyhrkla slza z oka. Bol už od detstva precitlivený na takéto prírodné úkazy. Bola to pre neho jednoducho krása.

Keby nestál v kancelárii preto, že mu šéf hrozil výpoveďou, určite by si pomyslel, že je to jedna z najkrajších chvíľ jeho života.

Nebud' decko! Zober do ruky ceruzku, čo mu leží na kôpke na stole a zabodni mu ju do oka!

Čože?!...Preľakane vyjachtal zo seba. Zrazu sa bál sám seba. Vôbec netušil, odkiaľ prišiel na takéto myšlienky. Nikdy nič podobné ešte nezažil. Bol to pre neho nový pocit. Strach zo seba samého. Bol by toho schopný alebo sú to len také reči? To Steve netušil. No tá myšlienka ho neopustila až do konca tohto trápneho predstavenia.

Steve sa radšej posadil, lebo zacítil slabosť v nohách a nechcel aby si toho šéf všimol. Prekrížil si nohu cez nohu, tak ako to robievajú ženské, ktoré nemajú vajcia medzi nohami a zľahka si vydýchol. Jeho šéf začal niečo uprene hľadať v spodnej zásuvke. Nenachádzal to a bol čoraz rozčúlenejší, až začal zo seba srsiť sériu nadávok. Spomenul v nich aj svoju zasranú mater, ktorá keby to bola počula, určite by sa k nemu už viac nepriřznala. No možno už bola dávno zakopaná pod zemou, pomyslel si Steve. Stevova mama ešte žila. Bývala v Chicagu. V miestach s množstvom zelene a vysokých borovicových stromov. Žila sama, lebo Stevov otec ich opustil ešte keď si on sral do plienok. Celý život bol vychovávaný tvrdou rukou matky robotníčky, čo striedala jednu robotu za druhou len aby ich uživila. A niekedy malý Steve nemal čo do úst vložiť. Na to obdobie si nerád spomínal, v skutočnosti na to už skoro aj zabudol, nebyť šéfovej nadávky na mater. No Steve mal svoju mamu nadovšetko rád. Veď ho vychovala ako len vedela. Vždy mu dávala všetko, len aby bol šťastný. A on sa jej za to všetko ešte ani nepoďakoval. Nebolo času. Každý rok sa chystal na prázdniny za ňou, ale vždy mu do toho prišla nejaká neodkladná povinnosť. Vo väčšine prípadov to bola práve práca. Buď stará alebo práve novozačatá. Ale zaslúžila by si od neho jedno veľké Ďakujem, to je isté.

A na miesto toho na ňu serieš. Tak isto ako tuto pred tebou tento tlstý smrad na svoju. Stačilo nostalgie, ty decko.

Konči! To nie je pravda!

Ale prosím ťa. Každý rok si nájdeš novú výhovorku, aby si za ňou nemusel chodiť a vidieť jej stareckú tvár plnú bolesti a utrpenia.

Chod' do riti. Už ťa nepočúvam.

Čo myslíš, čo by povedala, ak by zistila, že jej synáčik, na ktorého bola tak hrdá, má zase výpoveď?

A sakra! Mama sa to nesmie dozvedieť, veď dostane infarkt.

A už máš zase nasrané v boxerkách, ty prďola.

Stevovi sa stiahlo hrdlo od hroznej predstavy, že by prišiel o svoju poslednú rodinu vlastným pričinením. Už videl svoju mamu v jej klasickej oblečení u nich doma. Dlhá šedá sukňa s vyšitými kvetinami a vačkami na zadku, čierna košielka zapnutá až ku krku s červenou vestičkou na vrchu, a vlasy zopnuté a scésané dozadu s mnohými pramienkami šedivých. Vpadnuté oči skryté za hĺbou vrások a starostí. Videl ju ako pricupitá pomalými krokmi k drncajúcejmu telefónu a zdvihne slúchadlo. Najprv je šťastná, že počuje svojho syna a má plnú hlavu otázok. No v druhej chvíli po krátkom počúvaní sa jej tvár stiahne od strachu a zbledne. V tej chvíli dostáva bolestivú ranu do srdca a stuhnutá padá k tvrdej zemi v dome. Práve do miest, kde nie je ani kúsok koberca. Po niekoľkých hodinách v nemocnici doktor už len skonštatuje náhlu zástavu srdca a smrť. Potom so slzami v očiach už len Steve začuje otázku. „Čo ste si sakra mysleli, keď ste jej to oznamovali?“ sputuje sa neveriacky doktor a krúti hlavou.

Trochu to preháňaš, braček, ale je dosť možné, že sa podobný scenár zanedlho udeje. Mal by si sa na to pripraviť.

To Steve nemohol v žiadnom prípade dopustiť. Zatiaľ čo on sa v mysli trápil o mamu, jeho šéf zdvihol hlavu spod stola a cinkol sekretárke, aby dobehla do kancelárie. Veľké dvere sa rozčapili a dnu vbehla krásna mladá brunetka na vysokých podpätkoch.

I cez jej veľkú vrstvu makeupu prenikla červeň. „Áno, pán Cheferson. Čo si prajete?“ zastonala roztraseným dievčenským hláskom. Stevovi sa hneď zapáčila. Porovnával ju so svojou sekretárkou a po krátkej chvíli usúdil, že táto je o triedu vyššie. V predstavách ju už videl ležať na svojom kancelárskom stole na bruchu s doširoka rozkročenými dlhými nohami. Tie podpätky by samozrejme mala na sebe. Vagina vlhká od rozkoše a očakávania tvrdého sexu. A blažený výraz po vniknutí dnu a prirážaní.

„Slečna Andersonová, mohla by ste skočiť čo najrýchlejšie do kopírky a priniesť mi odtiaľ formulár B13?“

„B13? Och áno, rozumiem. Hneď tam aj letím. Veď aj tak musím zaniest nejaké papiere na sedmičku. Aspoň to mám cestou.“ Usmiala sa ako uspokojená žena po celonočnom sexe. Stála v strede miestnosti a lúče slnka sa jej opierali do dokonalej tváre. Červeň už skoro úplne zmizla. Steve si ju za tú krátku chvíľu stihol celú prezrieť. Mal hlavne extra výhľad na jej okrúhly a formovaný zadoček, za čo v duchu ďakoval svojmu miestu v kresle. Aspoň na niečo je to kreslo dobré, keď je tak nepohodlné, pomyslel si.

„Ďakujem. Poprosím vás, aby ste sa čo najskôr vrátila. Je to veľmi dôležité.“ Aj šéf sa usmial.

Čože on sa vie aj usmievať!?! Mongoloid jeden.

„S dovolením.“ A už jej nebolo. Zostala po nej len dobrá vôňa v miestnosti. Možno Chanell alebo Swarovski.

Formulár B13, behalo Stevovi hlavou. Je to formulár o výpovedi, to vedel. Už ho neraz držal v ruke a podpisoval, keď sa chcel zbaviť niektorých zamestnancov, za ktorých zodpovedal. Nikto sa mu nepáčil. Vždy si vyberal hlavne ženy, krásne ženy. Možno trochu sprosté, čo mali v hlave nasraté, ale krásne. Pre Steva to bola väčšia hodnota ako inteligencia. Mužov nechcel. Tých nenechal ani prejsť cez širší konkurz. Keď potom nastalo posledné výberové

konanie, zavolať si každú jednotlivo na osobnejší pohovor. Za lubom mal jediné. Ktorá bude prvá a ochotne sa s ním vyspí, aby dostala lukratívne miesto. Šiel na to zostra. Po tých rokoch mal už vyšperkovaný systém. Samozrejme, že sa to nik nesmel dozvedieť. No niektorá z nich si hubu otvoríť musela, to vedel, lebo inak by tu nesedel a nečakal na skurvený formulár B13.

Skurvil si si to Steve. Prečo si s tým nevedel prestať po prvom upozornení? Mohol si byť teraz v pohode a ďalej kefovať svoju sekretárku, idiot.

Ty mi to hovor. Ty by si mal najlepšie vedieť, prečo som to urobil znova. Veď to vieš, veď ma poznáš.

„Nejako ste sa odmlčali pán Sevens. Azda na vás neprišli výčitky?“ zasmial sa slabým smiechom prefajčeného diabla, strážiaceho pekelnú bránu a triediaceho osoby na zlé a ešte horšie. Presne tam patrilo. Do pekla k satanovi, pomyslel si Steve. No vskutku vedel, že si za to môže sám, ale ako obyčajne, nechcel si to pripustiť. Prečo by mal obviňovať seba ako to robievajú ostatní, keď môže viniť toto tlsté prasa, čo sa naučilo rozprávať až keď ho k tomu dokopali rodičia.

„Nenazval by som to výčtkami pán Cheferson. Skôr uvedenie si vlastných chýb. To azda vystihuje lepšie moju situáciu.“ Poškrabal sa vzadu na hlavu. Nie, že by ho tam svrbelo, to Steve robieval, keď bol v rozpakoch a nevedel ako ďalej. Hocijako sa snažil premýšľať, iné východisko nevidel. Musel ho donútiť nepodpisovať formulár. A musel ísť na to tvrdo. Ak sa vráti slečna Andersonová aj s formulárom bude neskoro. Šéf ho podpíše a on skončil. Môže ísť rovno do kanálu, lebo nikde inde pokoj už potom nenájde. Hra začala.

Ideš Steve, ideš. Ja viem, že to dokážeš. Len po ňu siahni, vytiahni ju a uvidíš ako sa tu ten tlstoch bude plazíť.

Niet cesty späť!

Steve prudko vstal. Ešte prudšie ako predtým. Pravdupovediac sa mu do toho nechcelo. On si do posledného momentu myslel, že sa so šéfom dohodne. Že ho šéf pochopí, ale to ešte netušil, aký veľký je to sviniar. Premáhal sa, aby to neurobil. Boh vie ako veľmi sa tomu bránil, ale večne sa utekať nedá, ako sa vraví. Jedna jeho osobnosť mu vravela, že by to bola osudová chyba. Nič dobré by tým nedosiahol. No tá druhá ho stále tlačila vpred. A v skutočnosti tú druhú mal radšej. Ona nebola posero ako tá prvá. Bol to chlap s guľami ako sa patrí, a taký on chcel byť vždy.

Tak teraz je tá chvíľa ukázať svetu Steve, že si poriadny chlap.

Steve podišiel tesne ku stolu a siahol za svoj opasok na chrbte. Uchopil pevne studený predmet a vytiahol na šéfa revolver.

A máš to ty hajzel!

„Hej, hej, hej. Pokojne, pán Sevens. Kurva, to predsa nemôžete! Vy ste blázon!“ vyjachtal rýchlo zo seba a rozpažil ruky na znak mieru. Jeho vyplašený pohľad plný strachu stál za to, pomyslel si Steve.

„Akože nemôžem, Cheff?!“ zvýšil Steve hlas, no nechcel kričať, aby na chodbe nič nezačuli. Báľ sa, že sem vtrhnú policajti v čiernych kuklách a rozstrieľajú ho na halušky. No kým nikto nič nezistí, je to v suchu.

„Pomaly si zdvihnite ten tlstý zadok z kresla a prejdite sem, ďalej od okien.“ Cheff ho poslúchol na slovo. Bol nadmieru pokojný, akoby podobnú situáciu zažíval každý deň. To Steve strašne znepokojovalo. Báľ sa, že má niečo za lubom.

„Sú tu niekde kamery?“

„Nie.“ Vyštekol Cheff.

„Chceš mi nahovoriť ty tlstá paródia na človeka, že takáto obrovská budova nemá ani jednu skurvenú kameru v kancelárii riaditeľa?“ Steve pomykal zbraňou pred Cheffovými očami aby mu naznačil, že sa nehrá.

„Nie nemá.“ Povedal pokojne.

„Ty si myslíš, že som totálny blbec? Robíš si zo mňa dobrý deň, ty tlstá sračka?“ Kričal, aby ho vyplašil. Predpokladal, že agresívnym konaním sa mu skôr podvolí a povie pravdu.

„Vravím vám to ako to je. Nemáme tu kamery.“ Znova ten pokojný hlas.

Kurva, ten sráč ma fakt serie. Klame nám do očí, myslíš si, že mu na to naletíme, a ešte to povie pokojným sladkým hlasom, akoby hlásil počasie v rádiu. Zastreľ ho, hneď teraz. Neváhaj ani sekundu. Toto tlsté prasa ti pravdu nikdy nepovie.

„Fajn o starosť menej.“ Povedal pokojným tónom Steve.

„A teraz si kľakni tu na kolená, na tento úžasne mäkký koberec a daj si ruky za hlavu. A žiadne triky Cheff, jasné?“

„Jasné.“ Odvetil a kľakol si.

Steve sa zvalil nazad do svojho kresla, až to zapraskalo. Natočil ho ku šéfovi a začal sa usmievať. Zrazu naňho doľahla dobrá nálada. Adrenalin spôsobil vypustenie dopamínu, ktorý sa rýchlo rozlieval po tele. Veď málokedy sa stáva, že riaditeľ veľkej spoločnosti kľučí pred svojim zamestnancom. Bolo to naozaj smiešne. Ako v nejakom divadle. Hľadel na šéfa s obrovskou radosťou. Šéf sa bál pohnúť. Očividne mal strach, že ho vlastný zamestnanec zastreľí a vlastnou krvou zafarbí krásny koberec z Perzie. V duchu preklínal deň, keď ho zamestnal. Steve si pomaly vyzul nepohodlné slušné topánky, čo musel na pracovisku nosiť a sadol si do tureckého sedu. Okrem topánok mal na sebe celý oblek, reprezentujúci veľkú firmu. Bielu košeľu s čiernou pásikavou kravatou a čierne nohavice. Tie boli už v niektorých miestach pokrčené od dlhého a únavného sedenia.

„Pravdupovediac, nemuselo to takto dopadnúť.“ Krútil hlavou Steve a začal vysvetľovať. „Mohol si ma jednoducho vypočuť a dať mi poslednú šancu. A všetko by sa vrátilo do starých koľají. Ja by som si robil svoju robotu a ty zase tú svoju. No nie?“

„Čo odo mňa chcete?!“

„Že čo chcem? Myslel som si, že je ti to jasné, Cheff. Chcem naspäť svoju robotu. Nič viac. Dobré viem, že na konci tohto dňa by som bol nezamestnaný a ty by si sedel v tomto kresle s priblíblým úsmevom na tvári a napchával by si sa druhým hamburgerom z Mekáču. No nemám pravdu, Cheff?“

„Na to ti seriem Sevens!“ vybaľol zo seba šéf.

„Ou, ou. Asi zabúdaš, že teraz tu nič neznamenáš, koblíha. Teraz tu rozhodujem ja!“

Steve tak prudko vyskočil z tureckého sedu na rovné nohy, že sa šéf mykol do strany, akoby utržil ranu. Oči mu skoro vyskočili z jamiek. Pot vystrekol ako gejzír. Zaciťil smrť na jazyku.

Skop toho zasrana. Nech si navždy zapamätá, s kým to má dočinenia.

Steve, podráždený z jeho reči, vyskočil na rovné nohy a behom sekundy bol pri jeho hlavu. Schmatol ho za ňu a revolver napchal pred ústa.

„Otvor!“

Cheffovi vyhrkli slzy. Možno z prekvapenia, možno z krutosti jeho slov, ktoré mohli znamenať koniec jeho tlstej prdele. S chvejúcimi sa perami pomaly otvoril ústa. Vydralo sa z neho zachrapčanie, keď sa chladná hlaveň prechádzala popri zuboch do hrdla. Zatackal sa a spadol na chrbát. Mával pri tom rukami ako topiaci sa. Steve so zbraňou nepohol ani kúsok a celá hlaveň mu ležala v ústach. Vystrašené oči šéfa hľadali útechu v okolí, no nenachádzali ju. Beznádejne klesol k zemi a poddal sa Stevovi. Snažil sa prosiť, ale nebolo mu rozumieť.

„Chceš zomrieť Cheff?!“ Spýtal sa ho pokojne Steve.

Zaujímavé bolo na tej otázke to, že podobnú si Steve položil tiež. A veľmi ho prekvapila odpoveď, ktorú začul vo vlastnej hlave.

Zomrieš Steve...

...Predpokladám, že to už vieš. Z tohto bodu niet cesty do normálneho života. Nikdy už nezažiješ radosti žien, peňazi a podobných sračiek. To všetko skončilo. Je len tu a teraz. Zajtrajšok neexistuje. Tak ti radím si poriadne užiť tento moment, lebo dlho nepotrva. Snáď bude koniec rýchly a bezbolestný.

Kurva ale by som si zašukal.

„Myslel som si, že práve ty ma pochopíš. Že budeš vedieť, ako sa cítim a dáš mi druhú šancu.“ Vravlel Steve šéfovi.

Cheff sťažka preglgol a vypľul pri tom kopu slín, čo mu stiekli po líci na koberec. Hlaveň ho škrabala v ústach a dávilo ho.

„Áno, pretiahol som niektoré kolegyne. Áno robil som konkurz na základe sexu. A čo? Snáď mi nechceš povedať, že ty si to nikdy nerobil Cheff!“

Steve sa nahol nad vystrašenú tvár šéfa. Až tak blízko, že cítil jeho nepravidelný dych. V žilách cítil zúrivosť, čo sa mu nahromadila za celý život a teraz vyvierala von ako vybuchnutá sopka. Nedokázal sa kontrolovať. Konal ako zmyslov zbavený. Nič pre neho nemalo význam.

Nevadí Steve, som na tvojej strane. Tu som stále a kryjem ti chrbát.

„Viem si predstaviť konkurz na sekretárku. Nemyslím si, že si si slečnu Andersonovú vybral iba na základe inteligencie. Mňa neoklameš Cheff. Prekukol som ňu. Si taký istý sviniar ako všetci! Určite ju tu kefuješ každý večer a tvoja tlstá žena a deti ňu doma čakajú s teplou večerou. Všetci je to tak Cheff. Všetci?“

Zo šéfa sa vydral slabý vzlyk. Jeho oči boli zastreté bolesťou a strachom zo smrti. Stevovi pripadal ako pred infarktom.

„Myslím si Cheff, že sme prišli ku koncu.“

Zastrel toho pankharta! Už si nezaslúži žiť.

Šéf sa začal vyplašene mykať. Chcel bojovať o záchranu, ktorá mu nebola umožnená. Chcel toho toľko povedať, no hlavne v jeho hrdle mu to nedovoľovala. Chcel vykriknúť a zavolať ochranku aby mu pomohli. Aby zabili toho blázna so zbraňou v ruke. Myslel na svoju ženu, Sarah, čo je možno v obchode a nakupuje potraviny a prísady na večeru. Myslel na jej krásne nahé telo pod paplónom, roztúžené od neprestajného sexu a vášne. Myslel na svoje dve deti. Na Petra a Andreu. Myslel na ich neustály smiech a radosť. Myslel na svoje krásne čierne auto značky Mercedes AMG kompresor. A posledná myšlienka mu padla na Jane. Na jeho milenkku Jane. Naposledy si predstavil jej nahé prsia. Pevné veľké prsia s malými bradavkami uprostred sladké ako rumové pralinky. Vagina vždy vlhká a pripravená na súlož.

Steve nabudil svoju napätú a roztrasenú myseľ a upriamil svoju pozornosť do takmer mŕtvych očí šéfa. Do tých

chladných a sklenených očí, za ktorými bola iba čierňava. A stlačil spúšť.

Ozvala sa ohlušujúca rana, čo zatriasla všetkými oknami v miestnosti. Stevea spätný tlak odhodil. Až ho to prekvapilo, akú ranu môže mať jeden výstrel. Gulka preletela hlavou šéfa od spodku z úst a vyletela zadnou časťou hlavy. Krv zmiešaná s mozgom vystrekla do všetkých strán a pokropila podlahu, drahý koberec, nábytok aj kreslo. Odporný zápach sa hneď niesol nad rozdrvenou hlavou. Gulka skončila zavítaná v strope.

Uau, to bola paráda. Zajasala jeho myseľ. Steve vstal zo zeme a postavil sa nad telo Cheffa Chefersona, bývalého riaditeľa firmy. Jeho tvár bola na nepoznanie zmenená. Skrivená v čudesnej grimase. Nadradenosť už zmizla z jeho očí. Zostal v nich len vystrašený a prekvapený výraz.

Z chodby k Stevovi prenikal krik a splašený buchot zamestnancov, ktorí netušili, o čo ide. Výstrel ich vyplašil a oni bláznivo pobehovali po chodbách, aby sa čím skôr dostali k výťahom. Predpokladali, že nejaký šíalený terorista začal strieľať a bude postupovať po kanceláriách a vraždiť, kým ho niekto nezastrelí. Každou sekundou mohol vybehnúť von a preto sa ako sardinky natlačili do výťahov a na schodisko. Vôbec netušili, s kým majú do činenia. Ani v najdesivejších snoch si nemysleli, že dnešný bežný pracovný deň takto skončí.

Každú chvíľu sem niekto vtrhne. Vypadni už odtiaľto!

Už je to aj tak jedno, nemyslíš?

Aspoň sa pokús?...

Po niekoľkých minútach sa z ulice začali ozývať majáky. To policajné autá dorazili k budove. Zablokovali celú cestu, zapečatili priechody a muži v kuklách, po zuby ozbrojení, sa rýchlo presúvali poschodiami. Zanedlho sa ocitli na poschodí, na ktorom Steve stál pri okne šéfovej kancelárie a užíval si posledných výhľadov na pobrežie, ktoré ho tak upokojovalo.

Práve vo chvíli, keď sa dvere do kancelárie otvorili dokorán, Steve Sevens vyskočil cez okno. Nepremýšľal, jednoducho konal inštinktívne. Aspoň raz v živote poslúchol svoju lepšiu časť mysle.

Prerazil trojcentimetrové sklo, ktoré sa mu zabodlo do všetkých častí na tele. Boli to hlboké rany, ktoré prešli aj tepny na rukách a krku. Krv sa doslova vyvalila a zaliala ho. Ale neumrel vo vzduchu. Cítil každú jednu ranu. Bola to hrôzostrašná bolesť. Ale rýchlo padal dole. Posledné, čo videl, bolo rozbité okno kancelárie a rýchlo sa mihajúce okná budovy. V rýchlosti zaťal zuby a zatúžil po rýchlej smrti. Jeho telo dopadlo uprostred chodníka plného chodcov na žltú poštovú schránku. Tá prerazila jeho hrudníkom a rozpadla sa na kúsky, ktoré odleteli do strán. To už ale necítil. Pád bol smrteľný. Vzduchom poletovali listy, ktoré sa pri páde zo schránky uvoľnili a vietor ich odviaľ. Ako zázrakom nikoho z okoloidúcich netrafil.